

רע"פ 235/24 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 235/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
חיפה (כבוד השופטים ר' שפירא; ב' טאובר; ע' חן-
ברק) מיום 14.1.2021 ב-עפ"ג 58166-11-20

בשם המבקש: עו"ד טל אשכנזי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בעפ"ג 58166-11-20 (כבוד הנשיא ר' שפירא, כבוד השופטת ב' טאובר וכבוד השופטת ע' חן-ברק) שניתן עוד ביום 14.01.2021, בגדרו נדחה, בחלקו, ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בעכו בת"פ 33121-11-19 (כבוד השופטת ש' פיינסוד-כהן) שניתן ביום 18.11.2020.

הרקע לבקשה והבקשה

2. ביום 14.11.2019 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירה של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל); עבירה של תקיפת שוטר בעת מלוי תפקידו, לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); עבירה של הפרעה לשוטר בעת

מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; עבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; עבירה של התחזות כאדם אחר במטרה להונות, לפי סעיף 441 רישא לחוק העונשין; ועבירה של גניבת כרטיס חיוב, לפי סעיף 16(א) לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986.

3. לאחר שמיעת ראיות, הורשע המבקש בכלל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, זאת מלבד עבירת הגניבה ועבירת הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו. לצד זאת, ועל אף זיכוי מעבירת הגניבה, הורשע המבקש בעבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין. יצוין, כי בשלב שמיעת הראיות, המבקש לא היה מיוצג.

4. כעולה מהכרעת הדין שניתנה ביום 16.11.2020, המבקש נכנס לישראל שלא כדין ושהה בה בניגוד לחוק הכניסה לישראל, בעת שנתפס על ידי הרשויות. עוד עולה מהכרעת הדין, כי המבקש התחזה לאדם אחר בשם ראיד אל אפניש עת שהזדהה בפני שוטרים; וכן, כי בעודו לבוש בבגדי אדם חרדי, הזדהה בשם "ברוך בן דוד" בפני הגברת הילה אדנה(להלן: המתלוננת), אשר אצלה ביצע עבודות שיפוצים. יצוין, כי באשר להזדהותו בפני המתלוננת, המבקש לא הורשע, בסופו של דבר, בעבירת ההתחזות.

5. עוד עולה מהכרעת הדין, כי בין המתלוננת ובין המבקש פרץ ויכוח על רקע דרישות לתשלומים שדרש ממנה, במהלכו קילל את המתלוננת ולאחר מכן עזב את דירתה. כן נקבע, כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי כרטיס החיוב של המתלוננת הוחזק על ידי המבקש - שלא בידיעתה או בהסכמתה. לצד האמור נקבע גם, כי המבקש נתפס כשבידו שיקים, פנקסי שיקים ותעודות זהות השייכים אף הם למתלוננת. לצד קביעה זו, זוכה המבקש, כאמור, מגנבתם של חפצים אלו, זאת מאחר שנזקפה לחובת המשיבה העובדה שלא איתרה וחקרה אדם נוסף, אשר לטענת המבקש עבד עמו בביתה של המבקשת באותו היום. בגין החזקתם של חפצים אלה - הורשע המבקש בעבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב.

6. לבסוף, קבע בית משפט השלום כי הוכח שהמבקש תקף שוטר אשר תישאל אותו בתחנת המשטרה, זאת באמצעות השלכת בקבוק מים אשר פגע בו, קילל את השוטר ואף איים עליו. יוער, כי בגין הדברים שאמר המבקש לשוטר, עתרה המשיבה לכך שהוא יורשע גם בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, על אף שזו לא נזכרה בכתב האישום, וזאת מכוח סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. אולם, "מאחר שהנאשם [המבקש - ח' כ'] לא הוזנה בבית המשפט בדבר האפשרות כי יורשע בגין עבירת האיומים ולמען הזהירות, משהנאשם אינו מיוצג" - מצא בית משפט השלום שלא להרשיעו בעבירה זו.

7. עם תום הקראת הכרעת הדין טענה המשיבה לעונש, "[ו]הנאשם [המבקש - ח' כ'] הודיע כי לא יטען לעונש בפני מותב זה לא באותו מעמד ולא בכל יום אחר". בהתאם, ביום 18.11.2020 נגזר דינו של המבקש.

8. בגזר דינו, עמד בית משפט השלום על כך שאומנם "חומרת ביצוע כל אחת מן העבירות לכשעצמה אינו במדרג הגבוה", אך על אף האמור קבע כי "הצטברות מעשי העבירה מלמדת על פגיעה חמורה בערכי שלטון החוק, פגיעה בסדר הציבורי ובטחון אזרחי המדינה". בית משפט השלום ציין כי המבקש ביצע מספר עבירות המהוות אירוע אחד, ומשכך יש מקום לקבוע מתחם ענישה כולל, בהתאם לסעיף 40(א) לחוק העונשין. בשים לב לכך שהמבקש ביצע עבירות נוספות על עבירות בניגוד לחוק הכניסה לישראל (להלן: עבירות שב"ח) - הועמד מתחם הענישה על שישה עד שמונה עשר חודשי מאסר בפועל.

9. בעת גזירת עונשו של המבקש בגדרי מתחם הענישה, ניתן משקל לכך שלמבקש עבר פלילי עשיר, הכולל הרשעות בעבירות שב"ח, בעבירות רכוש, בתקיפת עובד ציבור ובאיומים. עוד הודגש, כי המבקש לא נטל אחריות על מעשיו וכי מאחר שלא נשלח לתסקיר, לא הוצג כל צפי לשיקומו.

10. בהתאם לאמור, נגזרו על המבקש שנים עשר חודשי מאסר בפועל לריצוי מיום מעצרו. עוד נגזר על המבקש מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים לבל יעבור "עבירה על חוק הכניסה לישראל, או עבירת רכוש מסוג עבירת הפרעת שוטר בעת מילוי תפקידו"; וכן מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים לבל יעבור "עבירת רכוש מסוג פשע, או עבירת התחזות, או עבירת תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו". לצד כל האמור, נגזרה על המבקש ענישה נלווית וכן הוטלו עליו הוצאות לטובת אוצר המדינה בסך 500 ש"ח, בגין זימון שני עדים שלא לצורך.

11. עם מתן גזר הדין, ועוד באותו היום, גורש המבקש לשטחי האזור, ובהמשך ערער על גזר דינו לפני בית משפט קמא. בדיון שהתקיים לפני בית משפט קמא, טען בא כוחו של המבקש כי המאסר המותנה שהוטל עליו בגין עבירות השב"ח אינו מידתי. לכך הוסיף בא כוחו, כי המבקש מאוים בשטחי האזור, ועל כן יתכן שיצטרך, פעם נוספת, לשהות בישראל בניגוד לחוק. בנסיבות האמורות נטען, כי יש מקום להקלה קמעא ביחס למאסר המותנה שהוטל עליו, לבל יעבור עבירת שב"ח.

12. ביום 14.01.2021 דחה בית משפט קמא את ערעורו של המבקש בנוגע לכלל רכיבי העונש, למעט סוגיית ההוצאות, אותן ביטל בפסק דינו, בין השאר מאחר שהמשיבה בחרה להותירה לשיקול דעתו.

13. ביתר פירוטנקבע, כי עונש המאסר בפועל וכן עונשי המאסר המותנה שנגזרו על המבקש אינם מחמירים עמו. עוד הוסיף בית משפט קמא, כי "ביהמ"ש [השלום - ח' כ'] גם עשה אבחנה בין סוגי עבירות לעניין המאסר המותנה", עת שקבע שני עונשי מאסר מותנה נפרדים. לצד זאת, נפסק כי טענת המבקש לפיה עקב האיום עליו בשטחי האזור, יתכן כי יידרש להיכנס לישראל שלא כחוק, אינה מצדיקה, אף אם הייתה נכונה, את ביטול המאסר המותנה או את קיצורו, שהלוא -

"ככל שאדם מצוי בסכנת חיים הרי שעומדות לזכותו אפשרויות לטעון טענות של כורח וצורך ובמקרים אלו הוא יוכל להעלות טענות ואם אלו יתקבלו הרי שהוא יזוכה מביצוע עבירה. הבקשה לבטל את עונש המאסר המותנה, כמוה כבקשה לתת הכשר לביצוע עבירה".

14. ביום 02.05.2023 הוגש נגד המבקש כתב אישום נוסף לבית משפט השלום בירושלים (ת"פ 5021-05-23) (להלן: כתב האישום הנוסף). על פי עובדות כתב האישום הנוסף, בהן הודה המבקש, ביום 01.05.2023 נסע המבקש בקו אוטובוס מכיוון שטחי האזור לכיוון העיר ירושלים. עת שנתבקש להזדהות במחסום בפני חיילת, הציג המבקש תעודת זהות מזויפת השייכת, לכאורה, לראיד אל אפניש, וכך גם עשה עת שהזדהה בפני שוטר. יצוין, כי מדובר באותה הזוהת בה השתמש המבקש עת שביצע את עבירת ההתחזות בפעם הקודמת.

15. בגין המעשים האמורים הורשע המבקש ביום 11.09.2023, על יסוד הודאתו, בעבירה של ניסיון כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל; בעבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; בעבירה של התחזות כאדם אחר במטרה להונות, לפי סעיף 441 רישא לחוק העונשין; בעבירה של שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק העונשין; ובעבירה של הפרעה לעובד הציבור, לפי סעיף 288א(1) לחוק העונשין.

16. ביני לביני, ביום 05.07.2023, הגיש המבקש, בעצמו, בקשה למתן ארכה לשם הגשת בקשת רשות ערעור - וזאת בגדרי ההליך הראשון שהוזכר לעיל (להלן: הבקשה למתן ארכה). בבקשה זו, אשר נכתבה בכתב ידו, טען המבקש כי בקשת רשות הערעור לא הוגשה קודם לכן בשל האיזמים להם הוא נתון בשטחי האזור וכן מן הטעם שמיד עם תום ההליך שהתנהל לפני בית משפט קמא, הודיע לו בא כוחו דאז כי ייצוגו הופסק. המשיבה התנגדה לבקשה למתן ארכה, זאת בטענה כי כל מטרתה של הבקשה היא למנוע את הפעלת המאסר המותנה, בעקבות הרשעת המבקש בכתב האישום הנוסף.

17. ביום 20.12.2023 קיבלה כבוד הרשמת ק' אזולאיאת הבקשה למתן ארכה (בש"פ 5139/23). בהחלטתה זו נקבע, כי על אף האיחור שבהגשתה ולמרות "[ש]לא נדמה שסיכויי הערעור גבוהים" - הרי "[ש]אם נכונה טענתו של המבקש כי היה מאוים, יש בכך כדי להוות טעם לאי-נקיטת הפעולות [הגשת בקשת רשות הערעור - ח' כ'] במועדן".

18. להשלמת התמונה יצוין, כי בהמשך, ביום 27.12.2023, נשמעו טיעונים לעונש בגין כתב האישום הנוסף, בו הורשע כאמור המבקש. בתום דיון זה, ניתנה החלטת בית משפט השלום בירושלים לפיה, מאחר שבקשת רשות הערעור שלפניי עשויה להשפיע על האפשרות להפעיל את עונש המאסר המותנה על ידו - מועד מתן גזר הדין יידחה ליום 13.02.2024.

נימוקי הבקשה

19. בהתאם להחלטת הרשמת אזולאי, ביום 07.01.2024 הוגשו נימוקי הבקשה שלפניי. יוער כבר עתה, כי בקשה זו נוגעת אך ורק לרכיב המאסר המותנה בן ארבעת החודשים, אשר הוטל על המבקש לבל יעבור עבירות שב"ח.

20. בתמצית, המבקש טען כי בשל טענתו למאוימות באזור, יש להיעתר לבקשה, וזאת מטעמי צדק. מפאת הרגישות, הרקע לטענת המאוימות לא יתואר במסגרת זו, אך אציין כי המבקש הוסיף וטען כי לא היה ביכולתו לאסוף אסמכתאות להוכחת טענתו זו, וכי ממילא, בשים לב לרף הראייתי הנדרש בכגון דא - דומה כי לא יהיה בידו להוכיח את טענתו האמורה. עוד בהקשר זה נטען, כי אין בפנייה לוועדת המאוימים כדי לסייע בידי המבקש, שכן זו דנה אך ורק בעניינם של מי שמאוימים בשטחי האזור בשל שיתוף פעולה עם מדינת ישראל.

21. לגופם של דברים נטען, כי שגה בית משפט השלום, עת שקבע עונש מאסר מותנה כולל - בגין עבירות שב"ח, כשלצדן עבירת רכוש מסוג עוון ועבירת הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, אשר העונש שקבוע בגינן חמור יותר. בפרט, המבקש טען כי פסק דינו של בית משפט זה ברע"פ 1441/14 חמיס נ' מדינת ישראל (09.12.2014) (להלן: עניין חמיס), תומך בגישתו לפיה "הטלת מאסר על תנאי כולל, על מספר עבירות שונות במהותן ובחומרן וללא כל אבחנה ביניהן" אינה עומדת בעיקרון ההלימה. לטענתו, "לו היה נמנע בית משפט השלום מהשתת מאסר מותנה על המבקש - הרי שהימנעות זו הייתה נותנת לערכאה הדיונית בתיק עתידי שיקול דעת וגמישות רבה יותר".

דיון והכרעה

22. הלכה היא עמנו כי רשות לערעור ב'גלגול שלישי' תינתן אך ורק במקרים חריגים בהם הבקשה מעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין או אי צדק חמור (ראו למשל: רע"פ 6365/23 קיסרי נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (14.11.2023), והאסמכתאות שם; עניין חמיס, בפסקה 8). כאשר הבקשה נסובה על העונש שנגזר על המבקש - רשות לערעור תינתן, ככלל, כאשר עלה בידו להוכיח כי זה סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת (רע"פ 108/24 אבו סרחאן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (08.01.2024), והאסמכתאות שם).

23. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, נחה דעתי כי דינה להידחות בלא צורך בתשובה, שכן ענייננו אינו נופל לגדר המקרים האמורים, הכול בהתאם לאמור להלן.

24. כזכור, טענתו העיקרית של המבקש לגופו של גזר הדין שניתן על ידי בית משפט השלום, מתמקדת באופן הטלת המאסר המותנה על ידו, בהתבסס על פסק הדין בעניין חמיס. לצורך הבנת טענתו זו, אעמוד בקצרה על עיקרי פסק הדין שניתן באותו עניין.

פסק הדין בעניין חמיס

25. בדומה לענייננו, גם בעניין חמיס התנהלו נגד המבקש שם שני הליכים, אשר בשניהם הואשם בעבירות שב"ח. כמו כן, גם שם, הורשע המבקש במסגרת ההליך הראשון בעבירות נלוות, לצד עבירות השב"ח. במסגרת ההליך הראשון, הוטל על המבקש שם עונש מאסר מותנהכולל בן 10 חודשים - לבל יעבור כל אחת מן העבירות בהן הורשע, דהיינו: עבירה על חוק הכניסה לישראל, אך גם עבירת התחזות, עבירה של שימוש במסמך מזויף או עבירה של קבלת דבר במרמה.

26. לאחר שהורשע במסגרת ההליך הראשון, המבקש בעניין חמיסעבר עבירת שב"ח נוספת, הפעם ללא עבירות נלוות. בגין עבירה זו נגזרו על המבקש שם 30 ימי מאסר בפועל וכן- הופעל בחופף להם עונש המאסר המותנה בן עשרת החודשים.

27. במסגרת הדיון בבקשת רשות הערעור, אשר הוגשה בגדרי ההליך השני, קבע בית משפט זה בעניין חמיס כי העונש שהושת על המבקש - במסגרת ההליך השני - אינו פרופורציונלי לעבירת השב"ח אותה עבר, כזכור, ללא עבירות נלוות. בית המשפט ציין אומנם, כי מקורו של חוסר הפרופורציונליות הוא בכך שבגדרי ההליך הראשון נגזר על המבקש "עונש כולל ביחס לכל העבירות יחדיו, מבלי שהבחין ביניהן על-פי מידת חומרתן, אף שעבירת השב"ח היתה פחותה בחומרתה מן העבירות האחרות". כמו כן, בית המשפט הוסיף וקבע כי "הטלת עונש מאסר מותנה כולל עלולה לעורר קשיים במקרים מסוימים בעת הפעלת התנאי" (שם, בפסקה 10).

28. יחד עם זאת, בעניין חמיסנפסקי במקרים שכאלה - "יש בידו של בית המשפט [אשר דן בהליך השני - ח' כ'] להאריך את התנאי חלף הפעלתו" (שם, בפסקה 10). לשם כך, הפנה בית המשפט לסעיף 56 לחוק העונשין, שלשונו כדלהלן:

"הארכת תקופת התנאי

56. (א) בית המשפט שהרשיע נאשם בשל עבירה נוספתולא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מאסר רשאי, על אף האמור בסעיף 55 ובמקום לצוות על הפעלת המאסר על תנאי, לצוות, מטעמים שיירשמו, על הארכת תקופת התנאי, או חידושה, לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים, אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות הענין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי.

(ב) לא ישתמש בית המשפט בסמכות לפי סעיף זה אלא לגבי ההרשעה הראשונה של הנאשם בשל עבירה נוספת.

(ג) האריך בית המשפט את תקופת התנאי לתקופה נוספת לפני תום תקופת התנאי, תחל תקופת התנאי הנוספת בתום תקופת התנאי; חידש בית המשפט את תקופת התנאי לאחר שתמה תקופת התנאי, תחל תקופת התנאי הנוספת מיום מתן פסק הדין, והכל כשבית המשפט לא הורה אחרת".

29. בסופו של דבר, בנסיבות אותו עניין, נקבע כי התקיימו התנאים להארכת התנאי, בהתאם לסעיף 56 לחוק העונשין - שכן, "חוסר ההלימה הניכר, בנסיבות המקרה, בין העונש שיושת על המבקש אם יופעל התנאי לבין מדיניות הענישה שנקבעה בעניין אלהרוש, מצדיק זאת" (שם, בפסקה 10).

מכאןלענייננואנו

30. המסקנה העולה מן האמור לעיל, היא כי אין בקביעת בית המשפט בעניין חמיסכדי לסייע בידי המבקש בענייננו, ואבאר.

31. ראשית, מן הטעם שבניגוד לאופן בו פעל שם בית משפט השלום בגדרי ההליך הראשון - בענייננו אנו, כפי שציין גם בית משפט קמא (ראו: פסקה 13 שלעיל), ביתמשפט השלום לא הטיל על המבקש עונש מאסר מותנה כולל בגין כל העבירות בהן הורשע. שהלוא, נקבעו שני עונשי מאסר מותנה נפרדים - אחד בן ארבעה חודשים ואחד בן שישה חודשים - זאת, כשעבירת השב"ח נכללה בגדרי עונש המאסר המותנה המחמיר פחות, יחד עם עבירות פחותות בחומרתן.
32. שנית, אוסיף כי האופן שבו פירש המבקש את קביעות פסק הדין בעניין חמיס, שגוי. כך, כלל לא נקבע בפסק הדין איסור כלשהו על הטלת עונש מאסר מותנה כולל; אלא, שנפסק כי הטלתו ובעיקר הפעלתו, בנסיבות מסוימות - עשויות לעורר קשיים, כאשר הדבר אינו הולם את חומרת העבירה הנוספת שבוצעה.
33. שלישית, וחשוב מכל, בעניין חמיס בית משפט זה דן בטענות המבקש בקשר למאסר המותנה הכולל - במסגרת ההליך השני, וזאת בשונה מענייננו. בתוך כך, בית המשפט שם מצא כי יש לעשות שימוש, במסגרת ההליך השני, בסמכות הקבועה בסעיף 56 לחוק העונשין, על ידי הארכת התנאי חלף הפעלתו.
34. בענייננו, מבקש המבקש כי בית משפט זה יתערב באופן קביעת עונש המאסר המותנה הכולל שנקבע בגדרי ההליך הראשון - הליך אשר אך בשל עיתוי הגשת בקשת רשות הערעור על ידי המבקש, אשר מעורר חוסר נוחות, מתנהל, באופן לא טבעי, במקביל להליך השני. בנסיבות אלה, אציין כי, כך או כך, הקשיים עליהם הצביע בית משפט זה בעניין חמיס - ממילא אינם מצדיקים אתהתערבותי. ואבאר: כזכור, המבקש טען בהקשרהאמורכי "לוהיהנמנעביתמשפט השלום מהשתתמאסרמותנהעל המבקש - הרישהימנעותוזההייתהנותנתלערכאההדיוניתבתיקעתידישיקולדעתוגמישותרבהיותר".
35. ואולם, ממילא פתוחה בפני המבקש האפשרות לטעון, במסגרת ההליך השני, כי יש מקום להאריך את עונש המאסר המותנה חלף הפעלתו-וזאת מכוח סעיף 56 לחוק העונשין, ובהתבסס על האמור בעניין חמיס; וכך, אם יסבור בית המשפט אשר דן בהליך השני, כי הפעלת התנאי בענייננו אכן מעוררת קשיים במישור ההלימה, כפי שהיה בעניין חמיס-הרי שנתונה בידו הסמכות להתמודד עם קשיים אלו.
36. מובן, כי איני מביע, ולו ברמיזה, כל עמדה בעניין זה. אולם, כן ראוי להדגיש, כי משמעות התערבותו של בית משפט זה בעונש המאסר המותנה שנגזר על המבקש בגדרי ההליך הראשון, כפי שמבקש המבקש בעניינו - היא 'כבילת' ידי בית המשפט אשר דן בכתב האישום הנוסף. עם תוצאה זו, אין ניתן להסכין.
37. לצד כל האמור, הרי שגם לגופם של דברים, לא מצאתי כי הטלת עונש המאסר המותנה בגין עבירת השב"ח סוטה באופן קיצוני מהענישה המקובלת; זאת נאמר, בהתחשב בחומרתן של עבירות השב"ח, בפגיעתן בשלטון החוק ובסיכונים שהן מטילות על אזרחי מדינת ישראל.
38. בהקשרם של דברים אלו, יפים הדברים שנקבעו בהלכת אלהרוש, אשר עודנה שרירה וקיימת (לעניין זה ראו: רע"פ 7908/23 אלנגאר נ' מדינת ישראל (27.11.2023)):
- "יש לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירת שב"ח לצרכי פרנסה, שנעברת לראשונה, בהיעדר עבירות נלוות, באופן הבא: עונש מאסר שנע בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל למשך חמישה חודשים, כאשר חמישה חודשים אלה יכללו הן את תקופת התנאי והן את תקופת המאסר בפועל. בנוסף אני סבור כי יש לקבוע מתחם עונש לקנס שנע בין 0 ש"ח לבין 2,000 ש"ח" (רע"פ 3677/13 אלהרוש נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (09.12.2014) (ההדגשה הוספה - ח' כ')).
39. ודוק, האמור נכון קל וחומר בענייננו. שכן, המקרה הטיפוסי בו עוסקת הלכת אלהרושנגוע למצב בו עבירת

השב"ח נעברה ללא עבירות נלוות; ואילו בעניינו, עבר המבקש עבירות נלוות חמורות.

40. מכאן לטענת המאוימות. אציין, כי אף אם נכונה טענתו של המבקש כי נוכח אופייה של טענתו זו, דהיינו – כי מאחר שהוא אינו מאוים עקב סיוע למדינת ישראל, עניינו אינו נתון לסמכותה של ועדת המאוימים; הרי, שהמבקש לא טען, לבטח לא הוכיח, כי פנה לוועדה ההומניטרית בבקשה מתאימה (ראו למשל: בג"ץ 9482/11 פלוני נ' שר הפנים, פסקאות ל"ד-ל"ה (07.01.2013)). מובן, אם כן, כי לו יפנה המבקש בבקשה לוועדה ההומניטרית, הפועלת כיום מכוח סעיף 7 לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשפ"ב-2022-חזקה על הוועדה כי תבחן את הבקשה בלב פתוח ובנפש חפצה.

41. לצד האמור, ברי כי בדין דחה בית משפט קמא בשעתו את טענת המבקש לפיה מפאת האיומים שישנם, לכאורה, על חייו – הרי שיש להקל בעונש המאסר המותנה שנגזר עליו, ובראי האפשרות 'שיידרש' בעתיד להיכנס לישראל, שלא כחוק. כפי שהיטיב לבטא זאת בית משפט קמא, כאשר אפשרות זו הייתה עדיין תיאורטית ובטרם ביצע המבקש עבירות דומות תוך התחזות לאותו אדם בדיוק – הקלה עם המבקש, כמבוקשו, הייתה עלולה לעודד מראש את הפרת חוק הכניסה לישראל, וזאת בניגוד מוחלט לעקרון שלטון החוק.

42. אכן, במקרים המתאימים עשוי לעמוד לזכות מי שנכנס לישראל שלא כחוק סייג הצורך, הקבוע בסעיף 34יא לחוק העונשין. יחד עם זאת, ברי כי אין בכך כדי להכשיר ולעודד באופן גורף, ומראש, את הפרת הדין (רע"פ 6376/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (06.06.2019); ראו והשוו: בג"ץ 5100/94 הוועד הציבורי נגד עינויים בישראל נ' ממשלת ישראל, פ"ד נג(4) 817, 842-844 (1999)).

סוף דבר

43. בקשת רשות הערעור נדחית אפוא.

44. נוכח מצב הדברים, ועל אף שלא נתבקשתי, הנני מורה על איסור פרסום שמו של המבקש.

ניתנה היום, ב' באדר א התשפ"ד (11.2.2024).

שׁוֹפֵט